

Sygn. akt II AKa 241/20

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2020 r.

4 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5 Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

6 Sędziowie: SA Piotr Brodniak

7 SO del. do SA Przemysław Żmuda (spr.)

8 Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9 przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin - Zachód w Szczecinie Joanny Sulikowskiej

10 po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2020 r. sprawy

11 M. S. (1)

12 oskarżonego z art. 286 § 1 kk, art. 300 § 1 kk i inne

13 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

14 od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15 z dnia 17 lipca 2020 r. sygn. akt III K 288/18

I. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego w punkcie II zaskarżonego wyroku, eliminuje uszczuplenia zaspokojenia wierzycelności S. D. i czyn ten kwalifikuje z art. 300 § 1 kk, i za ten czyn na podstawie art. 300 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, łączy orzeczone zaskarżonym i przedmiotowym wyrokiem kary pozbawienia wolności i wymierza M. S. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, i do tej kary odnosi rozstrzygnięcia zawarte w punkcie IV i VI, przy czym z rozstrzygnięcia z punktu VI, eliminuje obowiązek naprawienia szkody na rzecz Z. S.;

IV. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie V wyroku;

V. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 3300 (trzy tysiące trzysta) złotych za obie instancje.

SSO del. Przemysław Żmuda (spr.) SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 241/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 17 lipca 2020 roku wydany w sprawie III K 288/18.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Naruszenie art.7 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odnosząc się do zarzutu dokonania przez Sąd I Instancji niewłaściwej oceny przeprowadzonych dowodów, oceny dokonanej z naruszeniem art.7 k.p.k., to wskazać należy, iż z argumentacją zarzut ten mającą wykazać zgodzić się nie można było. Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie			

przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe uwzględniając w tym zakresie zgłaszane przez strony wnioski, które poddał następnie rzetelnej ocenie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski, w zakresie ustalonego stanu faktycznego. Jak wynika to z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku przedmiotem rozważań Sądu orzekającego były wszystkie istotne okoliczności sprawy. Dowody zebrane w sprawie ocenione zostały zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. W takiej sytuacji stanowisko Sądu I Instancji korzysta z ochrony przewidzianej w art.7 k.p.k. Dodać do tego należy, iż Sąd

Okręgowy po
prawidłowym
przeprowadzeniu
przewodu
sądowego
poddął
zgromadzony
materiał
dowodowy
analizie, a tok
swego
rozumowania
przedstawił w
przekonującym
uzasadnieniu.
Na podstawie
dowodów
zebranych w
sprawie Sąd I
Instancji
poczynił
prawidłowe
ustalenia
faktyczne w
zakresie czynów
zarzuconych
oskarżonemu.
Instancyjna
kontrola
skarżonego
orzeczenia
pozwala
stwierdzić, iż
ocena materiału
dowodowego
dokonana
została z
uwzględnieniem
reguł
sformułowanych
w art.4 i 7
k.p.k. i zgodna
jest z zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz

nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Apelacja obrońcy oskarżonego nie przytoczyła takich okoliczności, które mogłyby podważyć prawidłowe ustalenia Sądu orzekającego. W tym zakresie zważono, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miał być popełniony skutkiem dokonania niewłaściwej oceny dowodów przyjętych za podstawę wyroku może być tylko wtedy skuteczny, gdyby zasadność ocen i wniosków dokonanych przez Sąd Okręgowy nie odpowiadałaby przesłankom logicznego rozumowania bądź wskazaniom doświadczenia życiowego, a tego skarżący w swym śródku odwoławczym nie wykazał. Stanowisko apelanta i jego

uzasadnienie
sprowadza się,
w ocenie Sądu
Apelacyjnego,
do polemiki z
ocenami Sądu
orzekającego i
nie wskazuje
jakich to
konkretnych
uchybień w
zakresie
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego
dopuścił się
Sąd I Instancji.
Samo
przeciwstawienie
się przyjętym
ocenom i
wyrażenie
odmiennego
poglądu nie
może prowadzić
do wniosku o
naruszeniu przez
Sąd Okręgowy
art.7 k.p.k.

Z omawianego
zarzutu
podniesionego w
apelacji obrońcy
oskarżonego
niewątpliwie
wynika, iż
kwestionowana
jest ocena
dowodów, która
doprowadziła do
wydania
kwestionowanego
orzeczenia.
Apelant
naruszenia art.7
k.p.k., co do
oceny zeznań
wskazanych

świadków i
wyjaśnień
oskarżonego,
dopatrywał się,
między innymi,
w
występujących, a
nieuwzględnionych
przez Sąd I
Instancji
sprzecznościach
w tych
dowodach.
Pozornie
wydawać by
się mogło, że
rzeczywiście
sprzeczności te
występują i nie
jest koniecznym
w tym miejscu
ich przytaczanie
bowiem uczynił
to odwołujący
się. Sprzeczności
te są jednak
pozorne bowiem
chcąc uznać je
za rzeczywiście
występujące
należałoby, w
ślad za
apelantem,
skupiać się
wyłącznie na
fragmentach
dowodów,
fragmentach
wypowiedzi
świadków, a
takie
postąpienie, co
nie wymaga
szczegółowego
motywowania,
prawidłowe nie
jest. W tym
zakresie
zauważyć należy,
iż świadkowie,

a w tym i poszkodowani, na każdym etapie postępowania w swej istocie podawali jednolite i niesprzeczne okoliczności towarzyszące czynom oskarżonego. Okoliczności te znalazły swe pełne potwierdzenia w dokumentach, których wiarygodności odwołujący się obrońca oskarżonego nie kwestionował.

Reasumując stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe uwzględniając w tym zakresie stanowisko stron. Dowody przeprowadzone przed Sądem orzekającym poddane zostały rzetelnej ocenie i na tej podstawie wyprowadzono słuszne wnioski, w zakresie ustalonego stanu

faktycznego. Jak wynika to z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku przedmiotem rozważań Sądu I Instancji były nie tylko okoliczności obciążające oskarżonego ale również wszelkie dowody tym okolicznościom przeciwstawiające się, co znalazło swój wyraz w częściowym uniewinnieniu oskarżonego. Dowody zebrane w sprawie ocenione zostały zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. W takiej sytuacji stanowisko Sądu I Instancji korzysta z ochrony przewidzianej w art.7 k.p.k. Zauważyć nadto należy, iż Sąd Okręgowy po prawidłowym, zdaniem Sądu odwoławczego, przeprowadzeniu przewodu sądowego poddał

zgromadzony materiał dowodowy analizie, a tok swego rozumowania przedstawił w przekonującym uzasadnieniu. Na podstawie dowodów zebranych w sprawie Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu. Instancyjna kontrola skarżonego orzeczenia pozwala stwierdzić, iż ocena materiału dowodowego dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art.4 i 7 k.p.k. i zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. W ocenie Sądu odwoławczego

Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny, co do czynów zarzuconych oskarżonemu nie naruszył zasad obiektywizmu oraz domniemania niewinności.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego zauważyć należy, iż, w ocenie Sądu odwoławczego, nie przytoczyła ona takich okoliczności, które mogłyby podważyć prawidłowe oceny Sądu orzekającego. W tym zakresie zważono, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może być tylko wtedy skuteczny, gdyby zasadność ocen i wniosków dokonanych przez Sąd Okręgowy nie odpowiadały przesłankom logicznego rozumowania bądź wskazaniom doświadczenia życiowego, a

tego skarżący
w swym środku
odwoławczym
nie wykazał.
Treść apelacji
obrońcy
oskarżonego i
jej uzasadnienie
sprowadza się
do polemiki z
ocenami Sądu
orzekającego i
nie wskazuje
jakich to
konkretnych
uchybień w
zakresie
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego
dopuścił się Sąd
I Instancji. Z
treści
omawianego
zarzutu oraz jego
uzasadnienia
wynika, iż
kwestionowana
jest
prawidłowość
dania wiary
określonej
grupie dowodów
we wskazanym
zakresie i
odmówienie
tego przymiotu
innym. Taki
stan rzeczy nie
wykazuje, by w
przedmiotowej
sprawie
rzeczywiście
doszło do
naruszenia
zasady
swobodnej
oceny dowodów,
gdyż sama

odmienność
przekonania
obrońcy o
wiarygodności
lub jej braku
określonego
dowodu nie
uzasadnia
obrazy art.7
k.p.k. W ocenie
Sądu
Apelacyjnego
instancyjna
kontrola
skarżonego
orzeczenia
pozwala
stwierdzić, iż
ocena materiału
dowodowego
dokonana
została z
uwzględnieniem
reguł
sformułowanych
w art.7 k.p.k.
i zgodna jest z
zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
nie zawiera
błędów
faktycznych lub
logicznych. Tym
samym nie
można było
uznać, iż rację
ma apelujący
obrońca
oskarżonego
wskazując, iż
ocena materiału
dowodowego
dokonana przez
Sąd Okręgowy

nie była
prawidłowa.
Słusznym
wydaje się być
w tym miejscu
przypomnienie
tego, co
stwierdził w
swym wyroku z
dnia 14 grudnia
2006 roku Sąd
Apelacyjny we
Wrocławiu
przyjmując, że
„Nie wystarczy
wskazanie w
skardze
apelacyjnej na
fakt, że wśród
świadków są
też tacy, którzy
nie potwierdzają
wersji ustalonej
przez sąd lub
wręcz jej
przeczą, i
przedstawienie
w oparciu o
tak selektywnie
zestawione
dowody
alternatywnej
wersji
możliwego
przebiegu
zdarzenia.
Zarzut będzie
bowiem
skuteczny wtedy
dopiero, gdy
formułujący go
wykaże lub w
wysokim
stopniu
uwiarygodni, że
ocena dowodów
dokonana przez
sąd meriti jest
błędna, że sąd
ten niesłusznie

odrzuć dowody
zasługujące na
wiarę
pozwalające na
wierną i
prawdziwą
rekonstrukcję
zdarzeń
stanowiących
przedmiot
postępowania, i
jednocześnie,
gdy skarżący
wykaże, na czym
polegały
popelnione
przez Sąd meriti
błędy w ocenie
dowodów.

Stanowisko

Sądu
odwoławczego
byłoby niepełne
gdyby nie
odnieć się
szerzej do jednej
z okoliczności
wynikającej z
wyjaśnień
oskarżonego, co
stało się jedną
z zasadniczych
podstaw
zajętego przez
apelanta
stanowiska.

Oskarżony
twierdził, iż
trudności w
wywiązaniu się
z ciężących na
spółce (...)
zobowiązań
wobec
poszkodowanych
wynikała
głównie z tego,
że największy
kontrahent

(NETTO) zerwał współpracę skutkiem konkurencyjnego działania innego podmiotu. Ta właśnie okoliczność, zdaniem tak oskarżonego jak i jego obrońcy, wyłączała możliwość przypisania oskarżonemu popełnienia czynu określonego w art.286§1 k.k. Gdyby rzeczywiście taki było to możliwym jest, że ocena całokształtu dowodów mogłaby być inna. Tymczasem jednak stan sprawy jest inny niż wynika to z wyjaśnień oskarżonego i ich konsekwencji podanych przez obrońcę. To nie największy kontrahent spółki (...) zerwał z nią współpracę lecz to właśnie spółka (...) reprezentowana przez oskarżonego wystąpiła o rozwiązanie umowy

(k-1.486), co nastąpiło w dniu 2 października 2013 roku. Znamienym przy tym jest, że w dniu 2 września 2013 roku (...) zawarło umowę ze spółką (...), której przedmiot był w istocie rzeczy tożsamy z tym jaki występował w umowie (...) ze spółką (...) (k-1.473-1.485), a umowę tą, w imieniu spółki (...) podpisała M. S. (2) (matka oskarżonego działająca także w spółce (...)). W tym stanie rzeczy bezprzedmiotową staje się argumentacja apelanta dotycząca dokonania niewłaściwej oceny dowodów i poczynienia nieprawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie odnoszącym się, przykładowo, do sytuacji finansowej spółki (...), powiązań osobowych spółki (...) i spółki (...). W

tym zakresie
pamiętać
przecież należało
o tym, że
stwierdzenie
winy osoby,
której stawia się
zarzut
popelnienia
oszustwa
poprzedzone być
musi
niewątpliwym
ustaleniem, że
działała ona
umyślnie przy
czym umyślne
działanie musi
być działaniem
z bezpośrednim
zamiarem
kierunkowym.
Inaczej rzecz
określając
stwierdzenie
winy może
nastąpić
wyłącznie
wówczas, gdy
ustali się, że
w momencie
podejmowania
określonych
działań osoba
je wykonująca
działająca w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej
miała
kierunkowy
zamiar
doprowadzenia
innej osoby do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem za
pomocą,
przykładowo,
wprowadzenia

jej w błąd.
Decydująca jest
więc tu strona
podmiotowa
ponieważ
samodzielne
zaistnienie
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem jest
niewystarczające
dla stwierdzenia
winy osoby,
której stawia się
zarzut
popęlnienia
czynu
określonego w
art.286§1 k.k.
Skoro zatem
dla możliwości
stwierdzenia
winy określonej
osoby, co do
popęlnienia
przez nią
oszustwa
istotnym, o ile
nie
najistotniejszym,
jest ustalenie
strony
podmiotowej to
w tym zakresie
zauważyć należy,
iż stronę
podmiotową
ustalać można
w różnoraki
sposób, możliwe
jest to na
podstawie
dowodów
pochodzących ze
źródeł
osobowych
(przykładowo:
wyjaśnień,
zeznań) czy też
na podstawie

okoliczności przedmiotowych. W sprawie niniejszej jest tak, że poza tym, co wskazał Sąd I Instancji jako podstawę stwierdzenia winy oskarżonego podstawą tą są i podane uprzednio przedmiotowe okoliczności, które niewątpliwie, z jednej strony, świadczą o zamiarze oskarżonego, a z drugiej strony, wykazują słuszność i prawidłowość przyjętej przez Sąd Okręgowy oceny osobowych źródeł dowodowych, a w tym oceny wyjaśnień oskarżonego.

Wskazane uprzednio okoliczności, w ocenie Sądu odwoławczego, świadczą o tym, że oskarżony świadomie nie regulował ciążących na spółce (...) zobowiązań i tej okoliczności należało nadać

właściwe
znaczenie,
znaczenie takie
jakie nadał tej
okoliczności Sąd
I Instancji w
zakresie
znamion czynu
określonego w
art.286§1 k.k.
Brak zapłaty
wynikał z
zamiaru
oskarżonego, a
nie z
okoliczności od
niego
niezależnych.
Gdyby miało
być inaczej to
przecież spółka
(...) nie
występowałaby z
inicjatywą
rozwiązania
umowy z
największym
kontrahentem
lecz
kontynuowałaby
ją dążąc tym
samym do
wyjścia z trudnej
sytuacji.
Rozwiązanie
umowy
wyłączało tę
możliwość, a
jednocześnie
dało podstawę
do zawarcia
przez spółkę (...)
umowy z (...).

Wniosek

Uniewinnienie
oskarżonego.

zasadny

	# częściowo zasadny		
	# niezasadny		
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Uznanie, z przyczyn podanych powyżej, zarzutu naruszenia art.7 k.p.k. za niezasadny.			
Lp.	Zarzut		
2	Naruszenie art.424§1 k.p.k. Naruszenie art.5§2 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Mając na uwadze podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia art.424§1 k.p.k. i uwzględniając			

jego
uzasadnienie
wskazać należy,
iż oczywistym
jest, że tak
sporządzone
przez Sąd
Okręgowy
pisemne
uzasadnienie
kwestionowanego
orzeczenia jak i
każde inne może
być pełniejsze,
może szerzej
omawiać istotne
dla apelanta
okoliczności
jednakże ten
stan rzeczy nie
prowadzi do
wniosku, że przy
sporządzaniu
tego
uzasadnienia
naruszony został
art.424§1 k.p.k.
w stopniu
mającym wpływ
na treść wyroku
(art.438 pkt
2 k.p.k.). Jest
bowiem tak,
że uzasadnienie
wyroku
sporządzane jest
po jego wydaniu
i z tej racji
nie może mieć
ono wpływu
na jego treść
albowiem na
treść dokumentu
sporządzanego
wcześniej
(wyrok) nie
ma wpływu
dokument
sporządzany
później

(uzasadnienie).
Nie jest koniecznym przedstawianie argumentacji odnoszącej się do skutków wadliwie sporządzonego uzasadnienia i w skrócie można podać, że uzasadnienie wyroku sporządzone z uchybieniem przepisowi art.424§1 k.p.k. tylko wówczas prowadzić może do innego niż przyjęto rozstrzygnięcia jeśli uniemożliwiało ono stronom odniesienie się do podstaw kwestionowanego wyroku i dokonanie jego instancyjnej kontroli.
Odnosząc się do pierwszej wskazanej powyżej sytuacji to zauważyć należy, iż w sprawie ona nie występuje, a wystarczającym będzie wskazanie na treść rozpoznawanej apelacji i jej argumentację.
Nie można więc było twierdzić,

że strona miała
wyłączoną
możliwość
dokonania
kontroli
rozumowania
Sądu I Instancji.
W ocenie Sądu
odwoławczego i
instancyjna
kontrola w
przedmiotowej
sprawie
skutkiem
ocenianej treści
uzasadnienia
wyłączona nie
była. Tak jak
i apelant tak i
Sąd II Instancji
mógł zapoznać
się z tokiem
rozumowania
Sądu
Okręgowego i
dokonać
instancyjnej
kontroli
słuszności
wydanego w
przedmiotowej
sprawie wyroku.
Powyższe
uzupełnić należy
o stwierdzenie,
że instancyjna
kontrola nie
polega wyłącznie
na zapoznaniu
się z
uzasadnieniem
wyroku i do
tej czynności
nie ogranicza
się. Wyraźnie
stwierdzić
należy, iż w
trakcie
instancyjnej
kontroli Sąd II

Instancji
zapoznaje się z
aktami sprawy,
zebranymi w
niej i
przeprowadzonymi
na rozprawach
dowodami i to
ten materiał
w połączeniu,
co oczywiste,
z uzasadnieniem
jest podstawą
instancyjnej
kontroli. Nie
będzie
nadużyciem
stwierdzenie, że
najistotniejszym
w jej trakcie
jest zapoznanie
się z materiałem
dowodowym
bowiem w
pisemnych
motywach
wyroku sąd
je sporządzający
nie ma
obowiązku
powoływania się
bez wyjątku
na wszystkie
dowody i nie
jest obowiązany
do wszystkich
z nich odnosić
się, co nie
zmienia
faktu, że z
tymi innymi
dowodami
również
zapoznał się.
Instancyjna
kontrola polega
właśnie na
zapoznaniu się z
całością sprawy i
na tej podstawie

dokonanie oceny
o słuszności
wydanego
wyroku.
Stanowisko
Sądu
odwoławczego
byłoby niepełne
gdyby nie
wskazać, co przy
rozpoznaniu
apelacji obrońcy
oskarżonego
również było
wzięte pod
uwagę, że
określone
orzeczenie może
zostać ocenione
jako słuszne
nawet w sytuacji,
gdy przy jego
motywowaniu
wskazano
niepełne czy
też niewłaściwe
tej motywacji
podstawy.

Sąd II Instancji
szczegółowo
zapoznał się ze
sporządzonym w
przedmiotowej
sprawie
uzasadnieniem i
nie stwierdził w
nim uchybień,
które mogłyby
być ocenione
jako je
dyskwalifikujące.
Jego treść nie
pozostawia
wątpliwości, co
do tego, że
nie pominięto
w żadnej jego
części istotnych
dla

odpowiedzialności
oskarżonego
elementów, co
przesądza o tym,
że Sąd I Instancji
nie naruszył
treści przepisu
postępowania.
W tym zakresie
zauważyć należy,
iż tak jak nie
ulega
wątpliwości to,
że „Stosownie
do treści art.410
k.p.k. sąd
rozstrzygając w
sprawie za
podstawę
swojego
orzeczenia
powinien
przyjmować
całokształt
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej. Stąd
też przedmiotem
jego rozważań
muszą być
wszystkie
dowody i
wynikające z
nich
okoliczności -
istotne dla
rozstrzygnięcia
nie tylko o
sprawstwie,
winie czy
kwalifikacji
prawnej,
przypisanego
oskarżonemu
czynu, ale
również o
wymierzonej
wobec niego
karze.” (wyrok

Sądu

Najwyższego z dnia 9 lipca 2008 roku) tak nie jest wątpliwe i to, że „Wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie oznacza bynajmniej, że na sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek przywoływania i wypowiedzenia się odnośnie wszystkich bez wyjątku ~~do~~ ~~podło~~ ~~żenie~~ Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku).

Niezależnie od powyższego omawiany zarzut obrońcy oskarżonego nie mógł odnieść zamierzonych skutków, a to wobec jednoznacznego brzmienia art.455a k.p.k. (nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów

określonych w art. 424 k.p.k.).

Odnosząc się do kolejnego zarzutu wskazać należy, iż, zdaniem Sądu odwoławczego,

w

przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia §2 art.5 k.p.k.

Motywuując to stanowisko

przypomnieć

należy, iż w sytuacji gdy istotne dla

sprawy ustalenia faktyczne mogą być poczynione

w sposób pewny, to jest bez

wypełniania

rozumowania

niekorzystnymi

dla oskarżonego domniemaniami,

a zależne jest ono od dania

wiary lub odmówienia

wiary tej czy innej grupie

dowodów to Sąd nie może uchylić

się od oceny przeprowadzonych

dowodów,

odwołując się do zasady in

dubio pro reo. Odwołanie się do

§2 art.5 k.p.k. nie może zatem

stanowić wyrazu bezradności

decyzyjnej sądu w sytuacji, w której winien on zdecydować się na danie wiary temu lub innemu dowodowi, przy jednoczesnym odmówieniu wiary innemu dowodowi, jeśli tylko obdarzenie zaufaniem jednego z dowodów prowadzi do stanowczych wniosków, co do przebiegu wydarzeń istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego. Zauważyć nadto należy, iż złamanie dyrektywy zawartej w art.5§2 k.p.k. nie występuje w sytuacji, w której sąd dokonując oceny dwóch przeciwstawnych wersji dowodowych, wybiera jedną z nich, należycie, stosownie do wymogów art.7 k.p.k. i art.410 k.p.k., ten to wybór uzasadniając. O naruszeniu powołanego przepisu można

by mówić
dopiero wtedy,
gdyby sąd
orzekający
powziął
wątpliwości, co
do treści ustaleń
faktycznych i
mimo braku
możliwości
dowodowych
prowadzących
do ich usunięcia
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego,
bądź wówczas,
gdyby takie
wątpliwości
powinien był
powziąć.
Mówiąc inaczej
Sąd jest
zobowiązany
stosować
dyrektywę
wynikającą z
art.5§2 k.p.k.
gdy na
podstawie
przeprowadzonych
dowodów
ocenionych
zgodnie z art.7
k.p.k. również
możliwe są
więcej niż jedna
wersja
wydarzeń.
Przepis ten, co
należy
podkreślić, nie
jest podstawą
oceny dowodów
i jego
zastosowanie
zyskuje na
aktualności
dopiero po
dokonanej

ocenie dowodów
zebranych w
sprawie.

Poczynienie
powyższych
uwag było
konieczne z
uwagi na
stanowisko
apelanta
wyrażone tak
w omawianym
zarzucie jak
i w jego
uzasadnieniu.

Nie mogło ono
zyskać
akceptacji Sądu
odwoławczego
bowiem zarzuca
on Sądowi I
Instancji,
naruszenie przy
ocenie dowodów
przepisu
postępowania
poprzez nie
dokonanie oceny
zebranych w
niniejszej
sprawie
dowodów przy
zastosowaniu
art.5§2 k.p.k.
gdy, co
wskazano
powyżej, przepis
ten nie jest
podstawą
czynionych
ocen, co do
wiarygodności
lub nie
określonych
dowodów.

Pisemne
motywy
zaskarżonego

wyroku jednoznacznie przekonują, iż w sprawie nie występują podstawy do stosowania art.5§2 k.p.k.. Sąd Okręgowy dokonał jednoznacznej oceny dowodów i w tej sytuacji nie można twierdzić, iż w sprawie występują jakiegokolwiek wątpliwości wymagające stosowania art.5§2 k.p.k. bowiem dzięki poczynionej przez Sąd orzekający ocenie w sprawie nie występują więcej niż jedna wersje wydarzeń.

W powyższym zakresie można dodać, iż zasada swobodnej oceny dowodów oznacza wolność wewnętrznego przekonania sądu jako organu procesowego w kwestii oceny dowodów i wyciągania z nich racjonalnych wniosków, a tym samym wolność od

schematycznych
skrępowań w
tym zakresie.
Przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
prawa
procesowego,
gdy jest
poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego
oraz, gdy jest
wyczerpująco i
logicznie, z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku. Przy
uwzględnieniu
powyższego
zgodzić należy
się ze
stanowiskiem
Sądu

<p>Najwyższego stwierdzającego, iż ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.			
Uznanie, z przyczyn podanych powyżej, omawianych zarzutów za niezasadne.			
Lp.	Zarzut		
3	Błąd w ustaleniach faktycznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zgodnie z obowiązującymi przepisami (art.433§1 k.p.k.) sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym tylko wówczas, gdy ustawa to przewiduje. Stwierdzając, iż w sprawie przedmiotowej brak jest			

podstaw do szerszego jej rozpoznania niż to wskazane zostało w apelacji obrońcy oskarżonego zasadnym staje się odniesienie się do tych elementów ustaleń faktycznych, które precyzyjnie wskazane zostały przez apelanta.

W ocenie skarżącego pokrzywdzeni nie zostali działaniami oskarżonego wprowadzeni w błąd albowiem znali oni „bardzo złą sytuację finansową spółki i spodziewali się przekroczenia terminów płatności”.

Zdaniem Sądu odwoławczego już sposób sformułowania omawianego zarzutu świadczy o tym, że jest on nietrafny.

W pierwszym rzędzie zauważyć i jednocześnie przyznać odwołującemu się należy, iż z przeprowadzonych

dowodów
rzeczywiście
wynika to, że
pokrzywdzeni
byli
zorientowani w
sytuacji
finansowej
spółki, wiedzieli,
że jest ona,
ogólnie to
określając, nie
najlepsza.
Okoliczność ta
wprost wynika
nie tylko z
części zeznań
pokrzywdzonych
lecz także z
tego, że przecież
w gospodarczych
relacjach między
pokrzywdzonymi,
a oskarżonym
często, jeśli nie
zawsze,
występowały
opóźnienia w
płatnościach.
Innymi słowy
istotnie jest tak,
że pokrzywdzeni
dostarczając
towar określony
w fakturach
będących
podstawą
postawienia
oskarżonemu
zarzutu
popelnienia
czynu
określonego w
art.286§1 k.k.
mogli
spodziewać się,
że i za ten
towar zapłata
nastąpi nie w
umówionym

terminie. To
jednak nie
świadczy o tym,
że, co do
możliwości
zapłaty za ten
towar
pokrzywdzeni
nie zostali
wprowadzeni w
błąd. Chcąc
zaakceptować
tok
rozumowania
skarżącego
należałoby
przyjąć, że jeśli
współpraca
gospodarcza
podmiotów nie
ogranicza się do
jednej transakcji
i jest
kontynuowana
to w jej trakcie
nie może dojść
do zmiany w
podejściu do niej
przez jednego
z kontrahentów.
Odnosząc to do
znamion czynu
określonego w
art.286 § 1
k.k. oraz realiów
sprawy
niniejszej
wskazać należy,
iż zgodnie z
rozumowaniem
apelanta jeśli w
trakcie
współpracy
zawsze
występowały
opóźnienia to,
niejako z
automatu,
wyłącza to
możliwość, na

określonym
etapie tej
współpracy,
powzięcia
zamiaru
oszukania
kontrahenta
ponieważ skoro
jeden
kontrahent
wiedział o
sytuacji drugiej
strony, która
zawsze
opóźniała się
w płatnościach
to ten pierwszy
winien zawsze
zakładać, że
opóźnienie w
płatności wynika
nie ze zmiany
w podejściu
do współpracy
lecz jest jej
kontynuacją na
dotychczasowych
zasadach. Takie
rozumowanie
nie może być
zaakceptowane
albowiem
apelant je
prezentując
zapomniał o
tym, że sposób
wypełniania
przez
oskarżonego
przyjętych na
siebie
zobowiązań
wynikających z
innych zdarzeń
gospodarczych
mających
miejsce w czasie
innym niż w
czasie
wynikającym z

faktur
przyjętych za
podstawę jego
oskarżenia tylko
wówczas nie
mogłaby stać
się podstawą
oskarżenia
gdyby
oskarżony, co do
zdarzeń
gospodarczych
będących
podstawą
oskarżenia
dochował reguł
umownych,
którym
pokrzywdzeni
mieli przecież
prawo ufać,
miał faktyczną
możliwość
realizacji
przyjętych na
siebie
zobowiązań w
dacie ich
powstania, bez
świadomego
powodowania
szkody w
majątku
poszkodowanych.
W innej sytuacji
poprzez
tworzenie fikcji
dotyczącej
faktycznej
sytuacji
finansowej jest
tworzeniem
mylnego
wyobrażenia o
możliwościach
dokonania
zapłaty w
umówionym
terminie lub z
jego

przekroczeniem,
a nie w ogóle,
w czasie bliżej
nieoznaczonym,
co prowadzi
przecież do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem i
stanowi
przestępstwo
oszustwa.
Zwrócić przy
tym należy
uwagę i na to, że
odpowiedzialności
oskarżonego nie
wyłączają
podawane przez
niego fakty
(zerwanie
współpracy z
największym
kontrahentem)
nawet
zakładając, że
były one
prawdziwe
ponieważ
dokonanie
zapłaty w
umówionym
terminie bądź z
jego
przekroczeniem
nie można
uzależnić od
realizacji innych,
bieżących lub
przyszłych
umów, a takie
zachowanie
stanowi
wprowadzenie w
błąd w
rozumieniu
znamion
określonych
art.286§1 k.k.
Inaczej rzecz

określając, przy uwzględnieniu treści wyjaśnień oskarżonego i teoretycznie przyjmując ich wiarygodność, jego odpowiedzialność nie wyłącza zerwanie współpracy przez najważniejszego kontrahenta (NETTO). W tym miejscu podkreślić należy, iż ustalone przez Sąd I Instancji działanie oskarżonego było wprowadzeniem pokrzywdzonych w błąd w rozumieniu art.286§1 k.k. albowiem takim właśnie wprowadzeniem w błąd jest, co w sprawie przedmiotowej zostało niewątpliwie ustalone, co najmniej (to sformułowanie użyto wyłącznie z uwagi na sposób określenia przez apelanta omawianego zarzutu, w ocenie Sądu odwoławczego w sprawie

prawidłowo ustalono, iż oskarżony nie miał zamiaru wywiązać się z zobowiązania polegającego na zapłacie za przyjęty od pokrzywdzonych (towar) odłożenie przez oskarżonego wywiązania się z płatności na rzecz pokrzywdzonych na czas bliżej nieokreślony.

Niezasadność omawianego zarzutu wyraża się także w tym, że apelant formułując go popełnił błąd w rozumowaniu. Stawia bowiem znak równości, w zakresie znamion czynu określonego w art.286§1 k.k., między stanem wiedzy poszkodowanych, co do sytuacji finansowej spółki, w imieniu której oskarżony działał, a jego zamiarami. Spodziewanie się przekroczenia terminów płatności jest przecież czymś innym niż brak

zapłaty w
ogólności, a
wprowadzenie w
błąd
pokrzywdzonych
w tym właśnie
ostatnim miało
swe podstawy.

Sąd I Instancji
nie dopuścił się
także błędnych
ustaleń, co do
zdolności spółki
(...)

wywiązywania
się ze swych
zobowiązań
oraz, co do
tego, że faktury
będące
podstawą
oskarżenia nie
zostały
opłacone.

Oдноśnie
sytuacji
finansowej
spółki (...) dla
odparcia
argumentacji
apelanta
wystarczającym
jest odniesienie
się do wniosków
opinii

(K-1.459-1.463,
1.497-1.501,
1.600,

1.677v-1.678,
1.652-1.655), z
których

jednoznacznie i
bez wątpliwości
wynika, iż
sytuacji

finansowa
spółki (...) nie
była dobra.

Świadczą o niej

nie tylko
zaległości wobec
kontrahentów
lecz także
zaległości w
płatnościach
publicznych.

Przeprowadzone
dowody, a w
tym i zeznania
pokrzywdzonych
nie pozostawiają
także
wątpliwości, co
do tego, że
faktury będące
podstawą
oskarżenia nie
zostały
opłacone. W
tym zakresie
zauważyć należy,
iż odwołujący
się obrońca
oskarżonego, co
wynika z treści
uzasadnienia
omawianego
zarzutu, skupił
się na
wybranych
fragmentach
dowodów, które
w jego ocenie
stawiany zarzut
motywowwały.

Takie
postąpienie
prawidłowe nie
było albowiem
dla oceny
określonego
dowodu, i tak
postąpił Sąd
orzekający,
koniecznym jest
wzięcie pod
rozwagę całej
jego treści.

Niezasadny jest wreszcie zarzut dotyczący niewłaściwego ustalenia dotyczącego powiązania osobowo-kapitałowego występującego między spółką (...), a spółką (...). Dowody wskazane przez Sąd I Instancji tego ustalenia dotyczące nie pozostawiają wątpliwości, co do prawidłowości tego ustalenia.

Stawiając zarzut poczynienia błędnych ustaleń faktycznych obrońca oskarżonego zarzucił także Sądowi I Instancji dokonanie niepełnego wnioskowania na podstawie wyjaśnień oskarżonego, opinii biegłej oraz na podstawie zeznań poszkodowanych i świadków.

Odnosząc się do tych zarzutów dotyczących oceny osobowych

źródeł dowodowych w ich powiązaniu z opinią biegłej wskazać należy, że zasadne one nie są. W tym zakresie zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, które poddał następnie rzetelnej ocenie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski w zakresie kwestionowanych przez obrońcę oskarżonego ustaleń faktycznych. Jak wynika to z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku przedmiotem rozważań Sądu oceniającego dowody pochodzące ze źródeł osobowych w zakresie mającym związek z omawianymi ustaleniami były nie tylko okoliczności obciążające oskarżonego ale również wszelkie okoliczności temu

przeciwstawiające się. Zdaniem Sądu odwoławczego dowody ocenione zostały zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. W takiej sytuacji stanowisko Sądu I Instancji zasługuje na aprobatę Sądu odwoławczego. Sąd orzekający poddał zgromadzony materiał dowodowy analizie, a tok swego rozumowania przedstawił w przekonującym uzasadnieniu, a to pozwala Sądowi II Instancji do ocen tych odwołać się czyniąc je własnymi. Instancyjna kontrola powziętych ocen pozwala stwierdzić, iż ocena materiału dowodowego pochodząca ze źródeł osobowych w powiązaniu z wnioskami wynikającymi z

opinii biegłej
dokonana
została z
uwzględnieniem
reguł
sformułowanych
w art.4, 5 i 7
k.p.k. i zgodna
jest z zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
nie zawiera
błędów
faktycznych lub
logicznych. W
ocenie Sądu
odwoławczego w
rozpoznawanym
środku
odwoławczym
nie przytoczono
takich
okoliczności,
które mogłyby
podważać
prawidłową
ocenę dowodów
dokonaną przez
Sąd orzekający.
W tym zakresie
zważono, iż
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku może
być tylko wtedy
skuteczny,
gdyby zasadność
ocen i wniosków
dokonanych
przez Sąd
Okręgowy nie
odpowiadałaby

przesłankom
logicznego
rozumowania
bądź
wskazaniom
doświadczenia
życiowego, a
tego skarżący
w swym środku
odwoławczym
nie wykazał.
Treść apelacji
obrońcy
oskarżonego i
jej uzasadnienie
sprowadza się,
w ocenie Sądu
Apelacyjnego,
do polemiki z
ocenami Sądu
orzekającego
mającej swe
podstawy w
wybiórczym
powołaniu się
na treść
określonych
dowodów, a
nadto nie
wskazuje jakich
to konkretnych
uchybień w
zakresie
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego
dopuścił się
Sąd I Instancji.
Samo
przeciwstawienie
się przyjętym
ocenom i
wyrażenie
odmiennego
poglądu nie
może prowadzić
do wniosku
o popełnieniu
przez Sąd

Okręgowy błąd w ustaleniach faktycznych.			
Wniosek			
Uniewinnienie oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Uznanie, z przyczyn wskazanych powyżej, zarzutów za niezasadne.			
Lp.	Zarzut		
4	a) zarzut naruszenia art.46§1 k.k. b) nieprawidłowe zastosowanie art.300§3 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

W ocenie Sądu odwoławczego słusznie apelant w swym środku zaskarżenia wskazał, iż Sąd I Instancji orzekając o obowiązku naprawienia szkody na rzecz spadkobierców J. K. oraz zobowiązując oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz Z. S. naruszył treść art.415§1 k.p.k.

Zgodnie z przywołanym przepisem obowiązku naprawienia szkody, niezależnie od podstawy prawnej jego nałożenia, nie orzeka się jeżeli o roszczeniu wynikającym z popełnienia przestępstwa prawomocnie orzeczono. Taka sytuacja występuje w przedmiotowej sprawie. W zakresie roszczenia przysługującego spadkobiercom J. K. (niezależnie od trafności tego określenia)

zauważyć należy,
iż Sąd Okręgowy
w Gorzowie
Wielkopolskim
w dniu 30
października
2013 roku wydał
w sprawie I Nc
120/13,
aktualnie
prawomocny,
Nakaz Zapłaty,
którym
rozstrzygnięto w
całości o
szkodzie
wyrządzonej J.
K. (k-184).
Podobnie rzecz
przedstawia się,
co do szkody
wyrządzonej Z.
S.. Sąd
Rejonowy
Szczecin-
Centrum w
Szczecinie w
dniu 25 lutego
2014 roku w
sprawie XI GNC
3229/13 wydał,
aktualnie
prawomocny,
Nakaz Zapłaty
rozstrzygający o
szkodzie
wyrządzonej
temu
pokrzywdzonemu
(k-312).
Zaistniał zatem
stan, w którym o
szkodzie
majątkowej
wynikłej z
popelnienia
przez
oskarżonego
przestępstwa
prawomocnie

orzeczono, którą to sytuację wprost reguluje art.415§1 k.p.k. Poza innymi zadaniem art.415§1 k.p.k. jest zapobieżenie funkcjonowaniu w obrocie prawnym tytułów egzekucyjnych wydanych w różnych postępowaniach, które to tytuły egzekucyjne dotyczą tego samego roszczenia. W tym zakresie, w ocenie Sądu odwoławczego, w pełni należy zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Katowicach, który przyjął w wyroku z dnia 18 października 2018 roku, że „Jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono, to nie jest możliwe (niejako

ponowne)
orzekanie o
obowiązku
naprawienia
szkody, i to
niezależnie od
tego, czy
zasądzone w
postępowaniu
cywilnym
roszczenie
zostało
wyegzekwowane.”
Zdaniem Sądu II
Instancji
powyższe w
wystarczający
sposób
wykazuje, z
jednej strony,
zasadność
omawianego
zarzutu, a, z
drugiej strony,
konieczność
dokonania
wnioskowanej
przez apelanta
korekty
rozstrzygnięcia
Sądu
orzekającego.
Prezentowane
stanowisko nie
byłoby pełne,
gdyby nie
przypomnieć, że
oskarżonemu
przypisano
popelnienie
czynu
kwalifikowanego,
między innymi,
w związku z
art.4§1 k.k., co
oznacza, że w
sprawie
stosowano
przepisy w
brzmieniu

obowiązującym
w dacie
popelnienia
przez
oskarżonego
przypisanego
mu czynu.
Wówczas
naprawienie
szkody
określone w
art.46 k.k. było
środkiem
karnym
(aktualnie jest
to środek
kompensacyjny).
Tą okoliczność
Sąd odwoławczy
również wziął
pod uwagę
jednakże nie
przypisywano jej
decydującego
wpływu na
przyjętą ocenę
omawianego
zarzutu obrońcy
oskarżonego
albowiem „Z
przepisu
art.415§1 in fine
k.p.k. wynika
kategoryczny
zakaz orzekania
w różnych
postępowaniach
o tej samej
szkodzie i to
niezależnie od
tego, czy
zasądzone w
postępowaniu
cywilnym
roszczenie
zostało
wyegzekwowane.”
Sądu
Najwyższego z

dnia 5 czerwca 2019 roku).

Rozpoznawaną apelacją zakwestionowano również prawidłowość zakwalifikowania czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II skarżonego orzeczenia na podstawie §3 art.300 k.k. Apelant w uzasadnieniu omawianego zarzutu przytoczył argumenty przemawiające za niestosowaniem §3 art.300 k.k. lecz §1 tego przepisu. Tą argumentację Sąd odwoławczy w pełni akceptuje i nie jest koniecznym jej powielanie. Wystarczającym będzie wskazanie, iż przesłanką różnicującą stosowanie §1 i §3 art.300 k.k. jest to, że w tym drugim przypadku działanie oskarżonego wyrządza szkodę wielu wierzycielom.

Istotnym jest więc wskazanie jak rozumieć należy sformułowanie „wielu”. Nie budzi wątpliwości, iż przyjęcie przez ustawodawcę kwalifikowanej postaci czynu określonego w art.300§1 k.k. nastąpiło poprzez użycie nieostrego pojęcia. Tak doktryna jak i orzecznictwo nie wypracowały jak dotychczas jednolitej wykładni rozumienia sformułowania „wielu” i wyjaśniano je przez mniej lub bardziej nieostre określenia (np. wielu to kilku). Zdaniem Sądu odwoławczego uznać należy, iż wiele, jako liczebny zaimek nieokreślony oznacza wielką liczbę, a jego synonimami są określenia dużo, mnóstwo, sporo, multum. Odnosząc wskazane rozumienie przesłanki „wielu”, użyte w §3 art.300

k.k. do realiów przedmiotowej sprawy przyjąć należało, iż pokrzywdzenie 5 osób (wieliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II skarżonego wyroku działania na szkodę S. D. zostanie omówione poniżej) nie wyczerpuje określonego w art.300§3 k.k. znamienia „wielu” albowiem nie sposób jest uznać tą liczbę za wielką bądź by związek miała ona z synonimami tego określenia. W tej sytuacji konieczną stała się zmiana kwestionowanego orzeczenia w sposób przyjęty uzasadnianym orzeczeniem (punkt II). Oczywistym jest, że w tym stanie procesowym dla możliwości dokonania wskazanej zmiany, przy uwzględnieniu treści art.300§4 k.k., koniecznym

było
stwierdzenie, że
pokrzywdzeni
wnoszą o
ściągnięcie. Z
dowodów
przeprowadzonych
w
przedmiotowej
sprawie, a w
tym z zeznań
pokrzywdzonych,
bez wątpliwości
wynika, iż
pokrzywdzeni,
to jest, J. K.,
M. B., Z. S.,
Ł. Z. i T. R.
złożyli wnioski o
ściągnięcie
oskarżonego, co
do popełnienia
przez niego
czynu
określonego w
art.300§1 k.k.
(k-1-3), a więc
ziszczony zostały
określone w
§4 art.300 k.k.
formalne
przesłanki
umożliwiające
dokonanie w
instancji
odwoławczej
zmiany
kwestionowanego
orzeczenia.

Z opisu czynu
przypisanego
oskarżonemu
kwalifikowanemu
na podstawie
art.300§1 k.k.
wyeliminowano
działanie na
szkodę S. D..
W ocenie Sądu

<p>odwoławczego nie jest koniecznym przedstawienie podstaw tego rozstrzygnięcia albowiem wskazał je Sąd I Instancji (k-1.723). Akceptacja tego stanowiska pozwala odwołać się do niego i uczynić własnym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia i uchylenie rozstrzygnięć dotyczących nałożenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz spadkobierców J. K. i na rzecz Z. S. oraz przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II z art.300§1 k.k. i wymierzenie na tej podstawie kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.		
Z podstaw wskazanych powyżej kwestionowane orzeczenie w sposób określony w punkcie II i IV uzasadnianego orzeczenia należało zmienić i uchylić.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Zwzięte o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwięzłe o powodach w utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1 Wymiar kary za czyn określony w art.300§1 k.k. oraz wymierzenie kary łącznej.	
Zwięzłe o powodach zmiany	
Rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego uznano, iż jest ona, między innymi, zasadna w tej części, w której kwestionowana była prawidłowość kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II zaskarżonego orzeczenia. Stwierdzono	

konieczność
przyjęcia tej
kwalifikacji na
podstawie § 1
art. 300 k.k.,
a skoro przepis
ten przewiduje
łagodniejsze
zagrożenie karą
koniecznym
stało się
dokonanie jej
modyfikacji. Za
ten czyn
wymierzono
oskarżonemu
karę sześciu
miesięcy
pozbawienia
wolności. Jej
wysokość
ustalono z
uwzględnieniem
dyrektyw
wymiaru kary.
W pierwszym
rzędzie wskazać
należy, iż
wymierzona
oskarżonemu
kara jest karą,
która ze względu
na swą wysokość
spełnia stawiane
przed nią
zadania w
zakresie
prewencji
szczególnej i
ogólnej. Tym
samym
osiągnięte
zostają jedne
najistotniejszych
elementów kary
polegające na jej,
z jednej strony,
odstrasżającym,
a z drugiej
strony,

wychowawczym oddziaływaniu.
W ocenie Sądu wysokość określonej wobec oskarżonego kary spowoduje, że oskarżony zrozumie naganność swego postępowania i uzmysłowi mu, że takie postępowanie jakie doprowadziło go do popełnienia przypisanych mu czynu nie jest akceptowane przez społeczeństwo i adekwatne do stawianych przez nie wymagań.
Powyższe motywy, którymi kierowano się ustalając wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności spowodują, że oskarżony, w przekonaniu Sądu II Instancji, zmieni swe postępowanie, co sprawia, że osiągnięte zostają wychowawcze funkcje kary,

a nadto w przyszłości nie będzie wchodzić w konflikt z prawem. Tym samym zrealizowane są także zapobiegawcze cele kary. W ocenie Sądu odwoławczego kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu odpowiada stopniowi jego zawinienia. W tym zakresie uwzględniono sposób działania oraz dobro prawnie chronione, w które godził. Popelnione przez oskarżonego przestępstwa charakteryzują się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, co w połączeniu z motywacją oskarżonego, formą i postacią jego winy oraz okolicznościami należącymi do strony podmiotowej uprawnia uznanie, iż wymiar orzeczonej wobec

oskarżonego kary pozbawienia wolności jest prawidłowy. Mając na uwadze powyższe okoliczności i biorąc pod uwagę ogólne dyrektywy i zasady wymiaru kary mające swe zastosowanie, co do sprawców czynu takiego jaki przypisano oskarżonemu, a także kierując się zasadą sprawiedliwości, prewencji ogólnej i szczególnej Sąd odwoławczy w konsekwencji wzięcia pod rozwagę wszelkich okoliczności sprawy niniejszej mających znaczenie dla wymiaru kary orzekł o karze ustalając ją we wskazanym uprzednio wymiarze.

Z racji orzeczenia nowej kary konicznym stało się orzeczenie nowej kary łącznej. Jej wymiar pozostał

<p>bez zmian w odniesieniu do tego, co orzeczone zostało przed Sądem I Instancji. Ten stan rzeczy przyczynę swą miał wyłącznie w wysokości kary orzeczonej za czyn określony w art.286§1 k.k. w połączeniu z treścią art.86§1 k.k.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiężle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.634 k.p.k., art.627 k.p.k. i art.616§2 k.p.k., a opłatę wymierzono na podstawie art.2.1, art.3.1 i art.10.1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych uznając, iż w sprawie nie występują okoliczności stwierdzające, iż oskarżony z uwagi na swą sytuację majątkową nie jest w stanie uiścić kosztów postępowania w sprawie.</p>	
7. PODPIS		
SO del. do SA Przemysław Żmuda SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 17 lipca 2020 roku wydany w sprawie III K 288/18.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana